

προξενικῶν ζωφίων, καὶ νὰ ζητηθῶσιν ἄνδρες νοῶς, ἀρετῆς καὶ δυνάμεως, εἰς οὓς καὶ νὰ παραχωρηθῶσιν ἄφθονα τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας.

Τὴν Κυριακὴν, τὴν 6ην ὥραν μ. μ. ἐν τῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ γενικαὶ ἐξετάσεις, δύο Γυμνασίων, τοῦ Διδασκαλείου καὶ δύο ἑλληνικῶν σχολείων. Κόσμος πολὺς, κίνησις πανηγυρικὴ, ἀρχαί, ὠραῖον φύλον, μουσικὴ, μυρσίναι, λόγοι τοῦ κ. Φωκιανοῦ, γυμνάσια ἀξιοθέατα, τετρακόσια νέα ζεύγη κορινθῶν, κλπ. κλπ.

Τώρα ποῦ ἀπεφασίσθη ἡ ἰδρυσις αὐτοσχεδίου Φρενοκομείου ἐντὸς τῆς ἐν Δαφνίῳ μονῆς, καλὸν εἶναι ἵνα μὴ ἔχωμεν κανέν καταστήμα ἀνθαμιλλώμενον πρὸς τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἐν Κερκύρᾳ, νὰ προσκληθῇ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ εἰδικῶς σπουδασας τὴν φρενολογίαν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ κ. Σίμων Ἀποστολίδης ὅπως γνωμοδοτήσῃ περὶ τε τῆς κατασκευῆς καὶ διασκευῆς αὐτοῦ. Ἀπευθυνόμεθα ἐλπίζοντες ὅτι θ' ἀκουσθῶμεν πρὸς τὸν ἐξ ὀλου τοῦ ὑπουργείου εἰδικὸν φίλον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» νέον ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν, κ. Λομβάρδον, ὃν καὶ συγχαίρομεν διὰ τὴν εὐρυσιν τοῦ κυβερνητικοῦ του κύκλου.

Ἡ κατὰ τοῦ Μουζάμελ προχθὲς ἐπὶ διγαμίᾳ δίκη εἶχε διακοπῇ, ὡς εἴπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, μέχρι τῆς τετάρτης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε θὰ ἤρχετο ἡ ἀπάντησις τοῦ δημάρχου Ἑρμοποπόλεως. Ἐρθασεν αὕτη μετὰ πολλὴν προσδοκίαν, δηλοῦσα ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ δημοτολόγιον ἕνας Χριστόδουλος Μουζάμελ. Ἀλλ' ὁ συνήγορος κ. Ποταμιᾶνος

ἐν δικανικῇ ἐτοιμότητι ἐνίσταται ἀμέσως κατὰ τῆς ἐπιχειμένης ἐξακολούθησews τῆς δίκης, διότι, λέγει ὁ πελάτης του εἶναι Χρῆστος, ἄλλο δὲ Χρῆστος καὶ ἄλλο Χριστόδουλος. Συνεπῶς τὸ δικαστήριον ἀνέβαλλεν ἐντὸς τῆς Συνόδου τὴν ὑπόθεσιν, μέχρις οὗ ἡ Εἰσαγγελία δυνηθῇ νὰ προσαγάγῃ θετικωτέρας ἐνδείξεις περὶ τῆς ταυτότητός του· ἐνῷ ὁ κατηγορούμενος ἐξακολουθεῖ διαμαρτυρούμενος ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τὴν Σύρον, καὶ κλαίων διότι ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τῆς ὑποδικίας τὰς βασάνους.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν ἐν Φιλιππουπόλει θέσιν τοῦ ὁ διερχομένου τοῦ ἐκείσε προξενείου κ. Λάμπρος Ἐνυάλης, ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων νέων, γνήσιος Ὁράξ, περὶ οὗ δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ περισπούδαστα αὐτοῦ καθήκοντα μετὰ τοῦ ζήλου, τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς φιλοτιμίας, ἅτινα τὸν διακρίνουσι.

Τραγικώτατος θάνατος σήμερον τὸ πρωτὶ ἐπληξεν τὸν νέον **Ἐμμανουὴλ Στρατουδάκη**, τὸν ποιητὴν τῶν κρητικῶν ἀγώνων, ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ μὲ τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας γράψαντα τὰς πλείστας τῶν *Κρητικῶν Ἐμπνεύσεών* του, εἰς ἃς ὁ νεανίας ἐξήρτο εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰθέρας τῆς ρωμαντικῆς του φαντασίας. Καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ δὲ βίῳ φιλόπονος καὶ φιλότιμος ὡς γραμματεὺς ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ ὡς τοιοῦτος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας διεκρίθη ὁ κάλλιστος νέος δυνάμενος βραδύτερον ἐν γονιμῷ σταδίῳ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὁ γενναῖος καὶ αἰθθηματίας νέος. Ὁ ἀτυχὴς Μανώλης ἠγέρθη τὴν αὐγὴν κατὰ τὴν 4 ὥραν καὶ μόλις προφθάσας νὰ ἐπικλιε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 474)

Ἐπήδησαν τὸν κρημνὸν τῆς ὁδοῦ καὶ προὔχρησαν μέχρι τῆς ὀχθῆς τοῦ Φροῦ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδατος ἦσαν ἐν τῇ κατωτάτῃ καταβάσει των. Καὶ ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος, ἑτοιμὸς νὰ ὀλολύξῃ, ἐθεώρει τὴν περιστροφὴν τῶν ὑδάτων, ὁ κ. Λαγγάρδ περισυλλεγείς ἀνεπὸλιν εἰς τὴν μνήμην του τὴν σκηνὴν τῆς διασώσεως τῆς νεανίδος.

Ὁ κλάδος τῆς ἰτέας, εἰς ἃν εἶχεν ἀναρτηθῇ ὁ Λυκογιάννης, ἦτο πάντοτε ἐκεῖ· ἔβλεπεν ἀκόμη τὴν Ἰωάνναν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς χλόης, ἐπανερχομένην βαθμιαίως εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὸν Λυκογιάννην διάβροχον, ὀρθόν, ἀκίνητον παρατηροῦντα μετ' ἀγωνίας τὸ πελιδνὸν πρόσωπον ἐκείνης, ἃν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ὁ κ. Λαγγάρδ συνησθάνετο ἀλληλοδιαδόχως τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας καὶ τότε.

— Ἰάκωβε, εἶπε μετὰ τινα λεπτά, ἃς ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴν, ἥτις μᾶς φέρει πολὺ ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις.

— Ἐκεῖ κατεκρημνίσθη, ἐκεῖ ἔγινε ἄφαντος διὰ πάντοτε! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου γοεροῦ.

— Ἐλθετε, φίλε μου, ἔλθετε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ. Καὶ ἔσυρε τὸν νεαρόν ἀξιοματικόν.

Ὅτε δὲ προὔχρησαν μέχρις ἀποστάσεως πεντήκοντα βημάτων, ὁ κ. Λαγγάρδ ἀναλαβὼν τὸν λόγον.

— Πόσον ἀπέχομεν ἀπὸ τὸν φαῖον λόφον; ἠρώτησε.

— Τρία τέταρτα τῆς λεύγας περίπου.

— Ἐκεῖ ὁ Λυκογιάννης εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν κατοικίαν του;

— Μάλιστα, εἰς ἕνα φυσικὸν ἄντρον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου.

— Ἡμπορεῖτε νὰ εὑρῇτε τὸ ἄντρον τοῦτο;

— Βεβαίωτατα. Πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχα ἐκδράμει ἔως ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἐπίστευσα εἰς τὴν κατηγορίαν τὴν ἐναντίον αὐτοῦ, τὸν παρέδωκα προδοτικῶς εἰς τοὺς χωροφύλακας, ὑπήκουσα μεταβάς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κατοικίας του εἰς αἴσθημα λύπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Μάλιστα, καταλαμβάνω.

— Τὸ σπήλαιον ἦτο ἄλλοτε ἀπρόσιτον· ἡ εἰσοδὸς του

σθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του ἐσθυσεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ροδοφαβοῦς ἡοῦς, ὁ ὅσον πλατωνικῶς ἀγαπήσας τὰ ρόδα καὶ τὰς ἀναλαμπάς των.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ **Πύργου**, τῇ 5ῃ Μαΐου. «Ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων ἐξακολουθεῖ δραστηρίως, τὸ δὲ ἡμερομίσθιον ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ὑψοῦται. Ἐφέτος καλλιεργούμεν διὰ τοὺς ἐργάτας, οἵτινες θὰ πλουτίσωσι, καὶ διὰ τοὺς ποιμένας, οἵτινες ἀπέβησαν θρασεῖς, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰσερχόμενοι εἰς τὰ κτήματα καὶ κατατρώγουν αὐτά. Μᾶς ἐπιβάλλετε φόρους, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀσφαλίζετε τὸ προϊόν τῶν κτημάτων μας; Εἶναι λυπηρὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν κτηματίαν ἔπειτα ἀπὸ τόσου κόπου καὶ ἐξοδα καταστρεφόμενον ἀπὸ τὰ ποίμνια, καὶ ἀπελπιζόμενον ἅμα, διότι δὲν εὐρίσκει προστασίαν!»

Εἴδησις εἰς τὸ Ἱατροσυνέδριόν μας. Ἐν Βομβάῃ ἐξεργάγη χολέρα, ὅλα δὲ τὰ ἐκεῖθεν προσερχόμενα πλοῖα υποβάλλονται ὑπὸ καθάρσιν.

— Ἴδου καὶ τρυφερότητες γερμανοτουρκικαί. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν ὅπως νέοι ὀθωμανοὶ ἀξιωματικοὶ προσκληθῶσιν εἰς τὸν γερμανικὸν στρατόν. Ὁ Σουλτάνος ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς τούρκων ἀξιωματικῶν ἐστάλῃσαν ἤδη εἰς Γερμανίαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ἱππικοῦ Καίλερ πασσᾶ.

— Φαίνεται ὅτι ὁ νέος διοικητὴς τοῦ Αἰθιόπου Βάσσης πασσᾶς δὲν θὰ μεταβῇ εἰς τὴν θέσιν του, καθόσον ἡ κυρία του πάσχει σκληρὰ νόσημα ἀπὸ διετίας ἀνίατον, ἀγοῦμεν πούας φύσεως, μὴ ἐπιτρέπον οὔτε ταξείδιον εἰς αὐτὴν οὔτε ἀπομάκρυνσιν τοῦ προσφιλοῦς της ἀπὸ κοντά της. Καὶ οὕτω μένει ὁ Ρουστέμ πασσᾶς εἰς τὴν θέσιν του.

κρυμμένη ἀπὸ βάτους καὶ ἀκάνθας ἦτο ἀόρατος, ἀλλ' οἱ Πρώσοι ἐβᾶλαν πῦρ εἰς αὐτούς.

— Οἱ Πρώσοι;

— Ἀπεπειράθησαν νὰ συλλάβουν τὸν Λυκογιάννην.

— Διὰ τί;

— Ἐπειδὴ ἀγανακτήσας διὰ τὸν βδελυρὸν τρόπον δι' οὗ ὁ πολέμιος προσεφέρετο εἰς τὴν χώραν μας ὁ Λυκογιάννης γενόμενος ἄτακτος τοὺς ἐπολέμει λυσσώδως.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξηκολούθησε διηγούμενος εἰς τὸν κύριον Λαγγάρδ πῶς ὁ Λυκογιάννης ἔχων πυροβόλον, τὸ ὁποῖον εὔρεν ἐν τῷ δάσει, ἐπρομηθεύθη πυρίτιδα καὶ σφαίρας δι' ἐνὸς εἰκοσαφράγκου, τὸ ὁποῖον πιθανῶς εἶχεν εὔρει ἐν τινὶ στενωπῷ.

Βλέπων ὅτι ὁ σύντροφος ἤκουεν αὐτὸν μετὰ τινος προσοχῆς ἀποδεικνύουσας ἐκτακτὸν ἐνδιαφέρον, ὁ νεανίας μετ' εὐχαριστήσεως τοῦ ἀφηγηθῆ ὅλα τὰ κατορθώματα τοῦ ἀγριανθρώπου.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἔξοχον! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαγγάρδ μετὰ τινος ἐνθουσιασμοῦ.

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε φύραμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται ἥρωες.

Ταχεῖα λάμψις διῆλθε διὰ τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου Λαγγάρδ.

— Πεῖνα ἐξεργάγη ἐν τῷ νομῷ τῆς Προύσης, καὶ ἰδιαίτερός εἰς τὸ Καραχισάρ Σαρκῇ! Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοιοῦτου εἶδους ἐπιδημία;

— Προσεχῶς ἄρχονται αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας μετὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ διαδεχθῇ τὸν κ. Φωτιάδην εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν τῆς Κρήτης, ληγούσης τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁργανικοῦ νόμου ὁρισμένης προθεσμίας.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἄρχεται τῆς συνεργασίας τοῦ ἐν τῷ *Μη Χάνεσαι* ὁ φίλος κ. **Κωνσταντῖνος Τεροκλῆς**.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Σήμερον Σταῦρος Ἡλίας καὶ Σπύρος Ἡλίας, πατὴρ καὶ υἱός, κατηγορούμενοι ἐπὶ φόνῳ. Καὶ ὁ φόνος διεπράχθη μετ' ἐξόχου ὁμότητος τὴν πρώτην Μαΐου τοῦ 1882 ἐνταῦθα ἐν μέσῃ ὁδῷ ἐξωθεν ἐνὸς καφενεῖου.

Ὁ φονεὺς διήρχετο ἀμέριμνος τὴν ὁδὸν, κρατῶν μάλιστα εἰς τὸ χεῖρ τοῦ τὸ ἀπαραίτητον ἄνθος τῆς πρωτομαγιάς. Ἀλλὰ παραδοκοῦσιν αὐτὸν οἱ δύο κατηγορούμενοι. Ἄμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ γέρον πατὴρ κραυγάζει πρὸς τὸν υἱόν. «Τί τὸν φυλάς; χτύπα!» Ὁ υἱὸς πλησιάζει ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ καταφέρει κτύπημα ἐπὶ τῆς ὤμο-

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, Ἰάκωβε, ὁ δυστυχὴς οὗτος ἔχει μεγάλην καρδίαν.

Ἄν καὶ ὁ κ. Λαγγάρδ δὲν εἶχεν εἰπεῖ εἰσέτι πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν ἤθελε νὰ ὑπάγωσιν, οἱ δύο ἄνδρες εἶχον ἀφήσει τὴν ὁδὸν καὶ διηυθύνθησαν εἰς ἀτραπὸν, ἄγουσαν εἰς τὸν Φαῖον Λόφον κατὰ μῆκος τῆς ἄκρας τοῦ δάσους.

— Ποῦ μᾶς φέρεῖ ἡ ὁδὸς αὕτη, Ἰάκωβε; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Εἰς τὸ ὀροπέδιον τῶν βράχων.

— Ὅπου εἶνε ὁ Φαῖος Λόφος;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνόησα ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῇτε τὸ ἄντρον τοῦ Λυκογιάννη καὶ σᾶς ὁδηγῶ ἐκεῖ.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Μετὰ ἡμισείας ὥρας ἐπιμοχθον πορείαν, διότι ὀφείλον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἀπαλλάσσωνται τῶν ἀκανθῶν, αἱ τινες περιεπλέκοντο εἰς τὰς κνήμας των, ἀμφοτέρωθεν εὐρέθησαν εἰς τοὺς πρόποδες τοῦ κολοσσαίου βράχου κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

— Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἦσαν ἀδιέξοδοι θάμνοι τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν οἱ Πρώσοι.

— Βλέπει τις ἀκόμη πανταχόθεν πολυάριθμα ἔχνη πυρκαϊκᾶς.

— Καθ' ἃν ἡμέραν οἱ χωροφύλακες εἶχον συλλάβει τὸν

πλάτης, έπειτα και άλλο, και άλλο και άλλαχού, και άλλο επί του στήθους, ενώ οι παριστάμενοι βλέποντες τας άλληλοδιαδόχους και παρατενομένους αυτούς κτύπους, νομίζουσιν ότι ο κατηγορούμενος δίδει γροθιαίς. Ο παθών εκπνέει μετ' ολίγας στιγμάς, ενώ ο φονεύς συλλαμβάνεται υπό χωροφύλακος, εις δν παραδίδει την μάχαιράν του, την οποίαν μετά τὸ πέρας τοῦ έργου του εἶχεν ὡς ἐν θριάμβῳ κρεμάσει ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ο γέρον πατήρ ἀπεσύρθη ἡσύχως, κατὰ τὰς στιγμάς τῆς γενικῆς συγκινήσεως καὶ ταραχῆς.

Ἀφορμὴ τοῦ κακουργήματος, κατὰ τινὰς μάρτυρας, εἶνε ράπισμα δοθὲν ὑπὸ τοῦ φονευθέντος εἰς τὸν πατέρα κατηγορούμενον κατ' άλλους, μάλωματα τῆς γυναικὸς τοῦ γέροντος μετὰ τὰς ἀδελφάς τοῦ παθόντος. Ἀξιοσημείωτος δὲ ἡ μεγίστη ψυχολογικὴ ἐπιρροή, ὡς ὁ πρῶτος μάρτυς ἀνέφερε, τὴν ὁποίαν ἐξήσκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτουργοῦ τῆς πράξεως οἱ γονεῖς του· αὐτοὶ τὸν ὤθησαν εἰς τὸ ἐγκλημα, καὶ οὗτος ἔτρεφε φανατικὴν ὑπακοὴν πρὸς ἐκείνους. Ο πατήρ, ὅτε ἐδέχθη τὸ ράπισμα ὑπὸ τοῦ φονευθέντος, ὠρίσθη ὅτι θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ. Ἡ μήτηρ, μία μέγαιρα, κατὰ τὸν αὐτὸν μάρτυρα, ἄφισε τὴν κατάρτα τῆς εἰς τὸ παιδί τῆς δν δὲν τὸν σκοτώσῃ· καὶ τὸ παιδί ὑπήκουε πάντοτε τυφλῶς τὴν μητέρα του. Ὅ,τι ἐβγαζεν ἀπὸ τὴν δουλειά του, τὰ ἔφερε ὅλα πρὸς αὐτήν· ὅταν ἀμελοῦσε νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐκείνη τὸν ὕβριζε φοβερά· καὶ ὁ υἱός, καίτοι ἀνὴρ πλέον, ἔκρυπτε ἄφρονος τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰς ὕβρεις.

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης.

Λυκογιάννην, ὑπῆρχον ἀκόμη ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἀντροῦ καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κάλαθοι διαφόρου μεγέθους, μετὰ τοὺς ὁποίους ὁ δυστυχὴς ἔκαμε τὰς προμηθείας του. Τὰ κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτοῦ ταῦτα ἀντικείμενα ἔλαβον πρόσωπά τινα νὰ τὰ φυλάξουν ὡς κειμήλια.

Ο Λυκογιάννης ἠγάπα τοὺς κοχλίας καὶ ἔτρωγε μεγάλην ποσότητα, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀστρακα. Ἀλλ' ἂς μπουίμε εἰς τὸ σπήλαιον· ἔχω μαζί μου φώσφορα· μία δρᾶξ ξηρῶν φύλλων, τὰ ὅποια θὰ καύσωμεν, θὰ μᾶς φωτίσῃ ἀρκετὰ διὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δούμε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κατοικίας.

Τοῦ νεανίου ἀνάψαντος φώσφορον εἰσέδυσαν ὑπὸ τὸν θόλον. Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε πτέρεις ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν φύλλων, τῶν ἀποτελούντων τὴν κλίνην τοῦ Λυκογιάννη καὶ ἤναψεν αὐτάς. Ὁ μὲν καπνὸς ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ θόλου, ἡ δὲ φλόξ διέχυσε τὴν ἀσθενὴ λάμψιν τῆς ἐπὶ τῶν συσσωρευμένων ὀλοτημάτων λίθων τοῦ βράχου.

Ο κ. Λαγγάρδ παρετήρησεν ἀκορέστως. Εἶδεν ἐν πρώτοις τὴν κλίνην τοῦ ἀγρίου· εἶτα, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς πάσας τὰς γωνίας καὶ τὰ κοιλώματα τῶν τοίχων, τὸ ὑπόλοιπον τῶν χειμερινῶν προμηθειῶν τοῦ Λυκογιάννη, κάστανα, λεπτοκάρυα, δρυοβαλάνους, ρίζας, ξηρὰ χόρτα.

Ἐνῷ ἐπεθεώρει, ὁ Ἰάκωβος διετῆρει συγχρόνως καὶ τὴν φλόγα, ἥτις ἐφώτιζεν αὐτοὺς.

Ἀφ' ἧς ὁ κ. Λαγγάρδ ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ κραυγὴ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ἀγρίνιον, 13 Ἀπριλίου

Ἀληθῶς φρίκην ἐμποιεῖ παντὶ πολίτῃ, πονοῦντι διὰ τὸ ἀτυχὲς τοῦτο ἔθνος, ἡ ἐνοχος ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ καταστροφῇ πολυτιμωτάτου παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Ἀγρινίου δάσους· ἐδάφος ἐκτάσεως πλέον τῶν 3,000 στρεμμάτων, καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, καθιστῶντος τερπνὴν τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, καθαρίζοντος τὸν ἀέρα καὶ διαχέοντος καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας Τριχωνίας τὸ ὀξυγόνον, τὸ ζωϊκὸν ἀέριον, προσθέτοντος φυτικὴν γῆν εἰς τὸ ἐδάφος, πυκνούντος τοὺς ἀτμοσφαιρικοὺς ἀτμούς· καὶ κανονίζοντος τὴν θερμοκρασίαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, προσβληθὲν ὑπὸ ἀναξίων πολιτῶν, βανδαλικὸν ἔργον μετερχομένων, ἀπεγυμνώθη ἤδη καὶ ὅλον ἐξακολουθεῖ ν' ἀπογυμνοῦται δι' ἐκκοπῆς καὶ ἐμπρησμοῦ. Ἐκεῖ δὲ, ὅπου πρὸ ολίγου ἀνεκτίμητον εὐεργέτημα διὰ τὸν τόπον περιεκάλλυνε τὴν ἀρκτικὴν ὄχθην τῆς λίμνης Ἀγγελοκάστρου, ὑπάρχει σωρὸς κατεστραμμένων κορυμῶν ἡ καταστροφὴ τῶν δασῶν κατέστη ἀεῖποτε διὰ τοὺς ἐνεργούντας αὐτῶν τύπους ἀληθὲς συμφορὰ καὶ προσεχὲς αἰτία παρὰ καμῆς καὶ καταστροφῆς· ἡ φθορὰ τῶν δασῶν καὶ ὁ περιορισμὸς αὐτῶν κάτωθι τῶν παρουσῶν καὶ μελλουσῶν ἀναγκῶν εἶνε ἐν ἐκ τῶν δυστυχημάτων ἐκείνων, ἅπερ πᾶσα Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ προλαμβάνῃ, ἐν τῶν σφαλμάτων ἐκείνων, ἅπερ οὐδὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐπανορθοῦνται εἰμὴ δι' αἰώνων ἐπιμονῆς καὶ στερήσεως.

Εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ἡσθάνθησαν τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀνάγκην τῶν δασῶν· πρώτη σκιά τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀγρίῳ καταστάσει διατελοῦντος· συχνὰ μάλιστα· ἐν τῶν

— Ὡ, τὸ δυστυχὲς, τὸ δυστυχὲς παιδίον! ἀνέκραξε.

— Καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συκρατήσῃ τὴν συγκίνησιν του ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐκλαυσε γοερῶς.

Ο Ἰάκωβος τοὺς ὀφθαλμούς του ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ προστάτου του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἡ ὑπερβολικὴ αὐαίσθησί, του δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς σύνηθες ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Λυκογιάννην· βεβαίως εἰς ἄλλαν τινὰ αἰτίαν πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ συγκίνησίς του!

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ διακεκομμένης φωνῆς, εἶδα, ἔλθετε, φίλε, ἂς ἀναχωρήσωμεν.

Ἐξελθόντες τοῦ ἀντροῦ ἐστράφησαν σιωπηρῶς κύκλῳ τοῦ φοιτοῦ λόφου καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν διερχόμενοι διὰ τῶν βράχων τοῦ ὁροπεδίου.

Ο κ. Λαγγάρδ εὗρε τὸν καιρὸν νὰ καθησυχάσῃ.

— Εἵπατέ μοι, Ἰάκωβε, εἶπε, τί σκεπτονται εἰς τὸ Μαρτίλ, εἰς τὸ Βλαϊνκούρ καὶ εἰς τοὺς παρακειμένους δήμους περὶ τῆς κυρίας βαρόνης Δεσιμαίζ.

— Πολὺ εὐνοϊκῶς, κύριε. Ἡ κυρία βαρόνη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς κάμουν μεγάλα καλά, εἶναι δύο ἄγγελοι προστάται τῆς ἐπαρχίας, δὲν λέγω δὲ ὑπερβολὴν ἂν εἶπῶ ὅτι λατρεύονται.

— Ἡ κυρία Δεσιμαίζ δὲν ἔχει ὡσαύτως καὶ ἓνα υἱόν;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ μόλις εἶναι γνωστὸς εἰς τὴν χώραν· σπανίως ἔρχεται ἔς τὸ Βωκούρ τρίς ἢ τετράκις κατ' ἔτος καὶ μόνον διὰ μερικὰς ἡμέρας.

πρώτων ἀντικειμένων τῆς λατρείας του, τὰ δάση ὑπῆρξαν διὰ τὰς ἀναγεννωμένης κοινωνίας, ἰσχυρὸν βοήθημα, μέσον τοῦ ὁποίου ἀπετίναξαν αὐταὶ τὸν ζυγὸν τῆς βαρβαρότητος καὶ ἐνεκαίνισαν τὴν ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ· ἐπέπρωτο δὲ ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀναμορφωτοῦ, εἰς ὃν τὸ ἔθνος πρὸ ἔτους ἐστῆριξεν ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς ἀνορθώσεως τῶν νόμων Χαριλάου Τρικούπη, αὐτὰ τὰ ὠραία καὶ περικαλλὴ παρὰ τὴν λίμνην τῆς Τριγωνίας δάση, νὰ ὑποστώσι τὴν τελευταίαν ἐρήμωσιν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐλεύσεως τοῦ Τρικούπη εἰς τὴν κυβερνήσιν Ἑταιρία ἀποτελουμένη ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ἀγρινίου Μιχαὴλ Βέλλου, τοῦ βουλευτοῦ Τριγωνίας Ν. Βλαχοπούλου καὶ τοῦ Β. Μπουντούρη, οὐδόλως συγκινουμένων τῶν στενὸν συγγενῶν τοῦ Βλαχοπούλου, οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἐπάρχου Τριγωνίας, ἤρξατο ὑπὸ τὰς ὀφεις τῆς ἐκπεληγμένης καὶ φρικιώσας κοινωνίας Ἀγρινίου τῆς καταστροφῆς τοῦ δάσους καὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ εἰς καλλιεργησίμους ἀγροὺς καὶ λειμῶνας. Αἱ ἐπανελημμέναι καταγγελίαι τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῇ βανδαλικῇ καταστροφῇ τοῦ δάσους μάτην ἔκρουσαν τῆς θύρας τοῦ τότε εἰσαγγελέως Τσουκαλά, περὶ ἄλλα τυρβάζοντος. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν μετὰ τὴν περὶ καταστροφῆς τοῦ δάσους ἔκθεσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Χλωροῦ, ἰδίως ὁμμοσιν ἀντιληφθέντος αὐτῆς, συνεκινήθη ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠπέληψε καταδιώξεις, ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ προστασία τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐνθυμηθέντος ὅτι πρόκειται περὶ προσφιλῶν προσώπων, ὑποδειχθέντων παρ' αὐτοῦ τοῖς Τριγωνίοις κατὰ τὴν πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἐκλογικὴν των εἰς Ἀγρίνιον ἐκδρομὴν ὡς τῶν στηριγμάτων τῶν ἀναμορφωτικῶν του ἰδεῶν, ἀπέτρεψε πᾶσαν καταδίωξιν. Ἡ ἐκδεδηλωμένη αὕτη ἀνοχὴ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ δάσους ἐπόμενον ἦτο νὰ συμπαρασύρῃ καὶ ἄλλους εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ κατανόσφισιν τῆς δημοσίας περιουσίας, ὅθεν ὁ Ἀνδρέας Σκαλτσοδήμος

μετὰ τοῦ πενθεροῦ του Τζορτζοπούλου, ὁ ἀστυνόμος Ἀγρινίου μετὰ τοῦ Ἰωάννου Τσαπάρα, ὁ Αὐγέρης, Καπελάκης καὶ ἀπειρία ἄλλων ἐπέπεσαν ἀγρίως κατὰ τοῦ δάσους, διεχώρισαν αὐτὸ εἰς τεμάχια καὶ ἀπόνως ἀπεγύμνωσαν καὶ ἀπογυμνοῦσιν αὐτὸ τῶν ὑψικώμων του δένδρων.

Ἡ χωροφυλακὴ Ἀγρινίου, τυχοῦσα ἐπὶ τέλους φιλοτίμου διευθύνσεως, κατήγγειλε τοὺς καταστροφεῖς τῶν δασῶν, ἡ δὲ εἰσαγγελία, ἄρκεσθεῖσα εἰς τὴν πρωτοκόλλησιν ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς τῶν ἐκθέσεων τῆς χωροφυλακῆς, καὶ τούτων τὸ πλεῖστον ἀτελῶν καὶ βεβιασμένων, οὐδὲν πράττει, δυνάμενον καὶ τὸ ἐγκλημα νὰ βεβαιώσῃ καὶ τοὺς δράστας αὐτοῦ νὰ τιμωρήσῃ.

Ἡ κοινωνία Ἀγρινίου οὐδαμῶς δύναται νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὑπὸ τὰς τυπικὰς καταγγελίας τῆς χωροφυλακῆς ἐνυπάρχει ἡ θέλησις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀνάγκη ἐπομένως πρὸς περιστολὴν τῆς ἐπαπειλουμένης τοῦ δάσους πανωλεθρίας, νὰ σταλῇ ἐπὶ τόπου ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ πρόκειται μάλιστα, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς εἰς τὸ Δημόσιον ζημίας περὶ πράξεως φερούσης τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακουργήματος· λίαν δὲ συντελεστικὴ πρὸς ἀποθάρρυνσιν τῶν ἐπιχειρούντων τὴν καταστροφὴν τῶν δασῶν χάριν καλλιεργείας εἶναι ἡ κατάληψις τοῦ ἐκδασωθέντος ἐδάφους παρὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν καταστροφῶν τοῦ δάσους ἐν τοῖς πολιτικοῖς δικαστηρίοις πρὸς ἀποζημίωσιν.

Ἄς ἐλπίζωμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ κυβερνήσις θέλει ἀνανήκει ἐκ τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας τῆς καὶ διὰ συντόνου καταδιώξεως θέλει θέσει τέρμα εἰς καταστροφὴν, ἐπαπειλοῦσαν αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς ὑπάρξεως καὶ προαγωγῆς ὁλοκληροῦ ἐπαρχίας.

Κ.

- Ὁ δὲ κ. βαρόνος ;
- ὦ ! αὐτὸς δὲν ἔρχεται ποτέ.
- Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ρῆξις τις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του ;
- Προδήλως, ἐπεὶ δὴ ζοῦν ἀπομεμακρυσμένοι.
- Νομίζετε λοιπὸν, Ἰάκωβε, ὅτι ἡ βαρόνη Δεσιμαῖζ δὲν ἐπανεῖδε τὸν σύζυγόν της ἀφότου ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Βωκούρ ;
- Ἐπὶ τούτου, κύριε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. ἀλλ' ὅτι γνωρίζω εἶνε ὅτι ἡ κυρία βαρόνη δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν πύργον, εἰμὴ ὅταν πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀρεβίλλην, παρὰ τῷ φίλῳ της κ. Βιολαῖν καὶ εἰς Ἐπινᾶλ ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἔτους, χάριν ὑποθέσεων συμφέροντος καὶ ἀγορῶν.
- Ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαῖζ, ἥτις εἶνε ἀκόμη νέα καὶ ὠραιότατη, καθ' ἃ μοῦ εἶπαν, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, διάγει βίον θλιβερόν, μονότονον !
- Ἀλήθεια, κύριε.
- Λυποῦμαι εἰλικρινῶς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ, καταδικασθεῖσαν νὰ συμμερίζηται τὴν ἀποχώρησιν τῆς μητρὸς της.
- Ἡ νεὰ δεσποινὶς δὲν μοῦ ἀπέκρυψεν ὅτι ἦτο δυστυχής.

— Εἶνε ὠραία ;

— Ἀξιολάτρευτος, κύριε, χάριεσσα, ἀξίεραστος καὶ ἀγαθὴ ὡς ἡ μήτηρ της.

— Τότε ἐννοεῖ κἀνεῖς, ἐπεὶ δὴ ἦτο δυνατόν εὐκόλως ν' ἀγαπηθῇ, διατὶ ἐνέπνευσεν ἔρωτα εἰς τὸν δυστυχῆ Λυκογιάννην.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἔπαυσεν ἐρωτῶν τὸν νεαρόν ἀξιωματικὸν καὶ περιέπετεν εἰς βαθεῖαν ὄνειροπόλησιν.

II

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἀνευρίσκομεν τὸν κ. Λαγγάρδ εἰς Ἐπινᾶλ, ἐν τινὶ ὁρόφῳ τοῦ ξενοδοχείου Λουῆ τῆς Λορραίνης.

Καθήμενος ἐμπροσθεν γραφείου, κεκαλυμμένου ὑπὸ χαρτῶν, ἐργάζεται. Εἶχεν ἤδη γράψῃ τρία ἢ τέσσαρα γράμματα, ἔτοιμα νὰ ριφθῶσιν αἰς τὸ ταχυδρομικὸν κιβώτιον· τώρα ἀντιγράφει κοινοποιήσεις καὶ τακτοποιεῖ ταυτοχρόνως τὰ ἐνώπιόν του ἐκτεθειμένα χαρτῖα.

Ἡ ἡμίσεια τῆς ὁγδότης σημαίνει ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας ὥρολογίῳ. Σχεδὸν ἀμέως κρούεται ἐλαφρῶς ἡ θύρα.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐπὶ τῆς τῆς εἰσφύλλου, φέρων γράμματα ἐπὶ δοχεῖον

ΕΑΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Καί ἡ κηρυχθεῖσα μεγάλη, νυκτερινή, ἐαρινή εορτή τοῦ *Παρασσοῦ* ἐτελέσθη χθές καί ἐτελείωσε μαζί της καί ἡ ἐκθεσίς, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἤρχιζεν εἰδός τι ληστρικῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῶν πτωχῶν καί θνησκόντων ὑπὸ τριημέρου νηστείας ἀνθρώπων· κατεπατήθησαν γάστραι, ἐπετέθησαν θρασεῖαι χεῖρες ἐπὶ τῶν ἀνθοδεδυμένων καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χαμαικεράσων καὶ σπαραγγίων καὶ κουκιῶν ἐπαισθητῶς ἤρξατο ἐλαττούμενος. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ ὅση τὸ δυνατόν πρακτικώτερον τέλος εἰς τὴν τόσῃ ποιητικῇ αὐτῇ εορτῇ τὴν συγκεκριμένην ἀπὸ *Παρασσού* καὶ Ἰλισσοῦ καὶ *Παραδείσου* καὶ *ρόδα*· ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἐξ αὐτῆς προσδοκώμενου σκοποῦ τῆς βαθμυδὸν ἀναπτύξεως τῆς ἀνθοκομίας κτλ. εἶνε πολὺ μεμακρυσμένη ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀπέκειτο λοιπὸν εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐνέργειαν νὰ δημιουργήσῃ πρακτικὸν σκοπὸν πραγματοποιούμενον εἰς πολὺ συντομώτερον διάστημα χρόνου συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς ταχυδακτυλουργίας.

Διὰ τοῦτο οἱ κύριοι τοῦ *Παρασσού* ἔκριναν πρέπον νὰ κενώσωσι τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ κλείσωσι τὰς θύρας τῆς εἰς τοὺς ἀκαταπαύστως προσερχομένους. Ἐξ οὗ δυσἀρεσκείαι τινες ἐγεννήθησαν καὶ ἠκούοντο δυσἀρεστά ἐπιφωνήματα. Διότι πολλοὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐσπέραν ἀνέμενον διὰ νὰ περιεργασθῶσι τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει, φυσικὰ δὲ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦνε προσιτὴ καὶ τὴν νύκτα, ἀφοῦ μάλιστα ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι φωτισθήσεται δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός· διότι διὰ τίνα θὰ ἐφωτίζετο, ἀφοῦ θὰ ἔμενε κλεισμένη; ἀλλ' ἡμεῖς τοιαύτην πολυτέλειαν δὲν ἀντελήφθημεν· μόνον διὰ μέσου τῶν ὑελωμάτων τῶν κεκλεισμένων θυρῶν διεκρίνετο ἔξω τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φωταερίου ὡς νεκρικὴ λαμ-

πὰς τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων· νομίζομεν ὅτι μὲ φωτισμὸν ἡλεκτρικὸν καὶ μὲ κάποιαν ἐπιτήρησιν ἠδύναντο νὰ ἀφελῶσιν ἀνοικταὶ αἱ θύραι· διότι ὅσο ἀπλετότερον τὸ φῶς, τόσῳ δυσκολώτερον θὰ ἐλάβανον χώραν αἱ πονηραὶ ἀπόπειραι, τὰς ὁποίας ἴσως ὑπεδοθήει τὸ σκίόφως.

Κυρίως ὅμως ὁ λόγος τῆς δυσἀρεσκείας μερικῶν ἐπήγασεν ἐκ τῶν διακρίσεων, αἵτινες ἐγένοντο, ἀφοῦ ἅπαξ ἐλήφθη τὸ μέτρον νὰ κλεισθῇ ἡ αἴθουσα· εἰς ἄλλους ἢ εἰσοδοὶ ἐπετράπη, καὶ εἰς ἄλλους ὅχι· πρό τινων προνομιούχων μακρῶν ἐσθήτων ἡ θύρα ὑπεχώρησεν ὡς μαγευθεῖσα, πρὸς μέγαν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀφομοιωτικῶν δικαιωμάτων τῆς δραστικῆς. Καὶ κύριός τις, ἀγαπῶν τὰ λογοπαίγνια, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί μου: Ἐδῶ ἦλθα νὰ ἴδω καμελίαν, καὶ ὅμως βλέπω ὅτι ἔχει σύνθημα ὁ *Παρασσός*: *Κάμε λείας*...

Ἐν τούτοις κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός καὶ ὥραϊος διέσχιζε τὸν κήπον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἡ μουσικὴ ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρη ἐξετέλει τὸ μελωδικὸν πρόγραμμά της, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ γερμανικὸς θίασος ἔκανε κι' ἐκεῖνος τὸ μέρος του· ὅπισθεν τῶν δένδρων ἀναπτόμενα τὰ βεγγαλικά φῶτα διέχυον παραδόξους καὶ θελκτικὰς ἀνταυγείας, πορφυροῦντα ἢ ὠχρολευκαίνοντα καὶ φύλλα καὶ ἔδαφος καὶ ἄνθη καὶ πρόσωπα· αἱ ροκέται πολλὰ ὁμοῦ ἐκρηγνύμεναι, ἐφαίνοντο τελοῦσαι λυσσώδεις μάχας ἐπὶ τοῦ αἰθέρος· αἱ Κυραὶ ὅλαι παρίσταντο ὥραϊαι, αἱ μὲν ἀποκαλυπτόμεναι ὑπὸ τῶν πορσῶν, αἱ δὲ προστατευόμεναι ὑπὸ τῆς νυκτός. Τὸ τελευταῖον χαῖρε ἦτο ὥραϊον πυροτέχνημα, φέρον τὰς λέξεις *Παρασσός*, *ἐκθεσίς ἀνθρώπων*, καὶ ὅλα τῆς ἱριδὸς τὰ χρώματα. Μεθ' οὗ αἱ εἰσοδοὶ καὶ ἐξοδοὶ ἀπηλλάγησαν τῶν φρουρῶν των, αἱ σημαῖαι κατεβιβάσθησαν, καὶ τὸ πλῆθος ἀφίνετο ἐλεύθερον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, καὶ δροσερὰν νύκτα, καὶ σεληνιαῖον φῶς ἐξαίρετον.

Ἐνοουλουλοῦ.

ἐκ προσελάνης. Εἶνε τὸ πρωῒνον ταχυδρομεῖον· τὰ γράμματα εἶνε τέσσαρα.

Ὁ ὑπὸντάς δὲν εἶνε ἐκ τῶν τοῦ ξενοδοχείου· γνωρίζομεν αὐτόν· ὀνομάζεται Λανδρὺ.

— Ἐν ἐκ Λονδίνου, ἐν ἐκ Λιβερπούλ, εἶπε ρίπτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, γνωρίζω τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Ἄ! δύο ἐκ Παρισίων, ἐκεῖνα τὰ ὅποια πιθανῶς ἀναμένω. Εὐχαριστῶ, καλὲ μου Λανδρὺ.

Ὁ ὑπὸντάς ἀπεσύρθη.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀπεσφράγισε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὰς δύο ἐπιστολάς τὰς ἐκ Παρισίων καὶ διηλθεν αὐτάς ταχέως· δὲν ἦσαν ἄλλως διεξοδικαί.

— Καλῶς, κάλλιστα, ἐψιθύρισεν.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζε ζωηρὰν εὐχαρίστησιν.

Συναγαγὼν τὰ χαρτῖα του περιέκλεισεν ἐντὸς ἐπίπλου, οὗ ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ κόλπῳ του.

Τούτου γενομένου ἐνεδύθη κομψὴν ἐνδυμασίαν, περισκελίδα, ἐσωκάρδιον καὶ μέλαιναν ρεδιγκόταν καὶ ὑπεδύθη ὑποδήματα ἐκ δέρματος ἐριφίου. Οὕτως ἐνδεδυμένος, καλὸν περιβεβλημένος λαίμοδέτην καὶ καλὰς χειρίδας φορῶν, προσεκάλεσε τὸν Λανδρὺ.

— Πιστέ μου Λανδρὺ, τῷ εἶπε, μέλλω νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν, θὰ ἐπανέλθω δὲ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου θὰ σοῦ δώσω πιθανῶς τὴν διαταγὴν

νὰ ἐνοικιάσῃς ἀμέσως τὴν οἰκίαν. Λάβε τὰ γράμματα, τὰ ὅποια θὰ φέρῃς εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἔρριψε τὸν ἐπενδύτην ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ἔλαβε τὴν ράβδον του καὶ ἐξῆλθεν.

Μετὰ ἐν τέταρτον εἰσῆρχετο εἰς μεγάλην ὥραϊαν οἰκίαν καὶ ἔκρουε τὴν θύραν δωματίου ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὸν κ. Βίσαγγελέα τῆς Δημοκρατίας, εἶπεν εἰς τὸν παρουσιασθέντα ὑπὸντά.

— Ποῖον ὀφείλω ν' ἀναγγείλω;

— Τὸν κ. Λαγγάρδ.

Ὁ θαλαμνηπόλος ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν στιγμὴν λέγων:

— Ὁ κ. Βίσαγγελεὺς τῆς Δημοκρατίας σὰς ἀναμένει.

Οὗτος προῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου, ἵνα ὑποδεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην, εἰσῆγαγεν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς, τὸν παρεκάλεσε νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ καὶ ἐκάθησε καὶ αὐτὸς ἀπέναντι τοῦ κ. Λαγγάρδ.

— Σὰς ἀνέμενον, κύριε, εἶπεν· ἔλαβον χθὲς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ ἣτις μοι ἀναγγέλλει τὴν ἐπίσκεψίν σας.

— Δὲν ἐλάβετε, κύριε, ἐπιστολὴν, ὀλιγωτέραν ἐπίσημον, ἀλλὰ προερχομένην ἀπὸ πρόσωπον ὑπέρροχον;

— Μάλιστα.

— Τότε γνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 1)16 Μαΐου 1883.

Ἐδῶ λοιπόν ! Ἐδῶ, ἔνθα ἡ μάχη τριήμερος καὶ κραταιὰ χυθεῖς τὸ ἐσπέρης ἔως ἔληξεν, ἄγνωστον ἔτι πῶς καὶ ὑπὲρ τίνος : τὸ ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτὸ εἶνε ἔτι μᾶλλον ἄοριστον καὶ ἄγνωστον, διότι ὁ τίς οὗτος δὲν εἶνε δυνατόν· νὰ ᾗ ἐν πρόσωπον ἢ μία ὁμάς ἐν τῇ Βουλῇ· ὁ ἀγὼν δὲν εἶνε ὑπὲρ προσώπων οὐδ' ὑπὲρ κομμάτων, ἀλλ' ὑπὲρ ἀρχῶν καὶ περὶ κομμάτων· ἐνταῦθα ὤφειλον νὰ συνεχίσω τὴν πρὸ ἡμερῶν ἀποσταλείσαν ὑμῖν ἀνταπόκρισιν ὑπὸ τὸν εἰδικὸν τίτλον : *τὰ κόμματα ἐν Ἰταλίᾳ*· ἂν τὸ ἄρθρον ἐλείνω ἐγράφετο τώρα, μετὰ τὰς τελευταίας τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς συζητήσεις θὰ ἦτο ἡ ἀκριβεστέρα περιληπτικὴ ἀντιγραφὴ τῶν συζητήσεων τούτων· ἢ ἐν τῇ Βουλῇ θέεις τῶν κομμάτων ἦτο ἐκείνη· κυκεὼν ἐν ἡμερῇ, ὅστις ὅμως ἀπὸ στιγμῆς εἰς ἄλλην ὤφειλε ν' ἀναταραχθῇ, νὰ καταγίγισθῇ, ὅπως ἀπ' αὐτῶν ἀναδύσῃ νέα τις εὐκρινεστέρα καὶ λογικώτερα θέσις τῶν πραγμάτων, τῶν φρονημάτων, τῶν ἀρχῶν, τῶν κομμάτων.

Καὶ ἡ ἀνατάραξις αὕτη ἐπῆλθε κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας. Καθ' ἣ ἐν τῇ τελευταίᾳ μου ἐξέθετο ὑμῖν, μετὰ τὸν Προϋπολογισμόν, προϋτίθεντο εἰς συζήτησιν αἱ ἀναδελφθεῖσαι ἐπερωτήσεις πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Μεταξὺ τῶν ἐπερωτούμενων βουλευτῶν τὸ σημεῖον τῆς μάχης· ἔδωκεν ὁ ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀριστερᾶς κ. Φόρτης κυτπὼν τὴν τε ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀποδεικνύων τὴν πρώτην ἐξευτελιστικὴν διὰ τὴν πρὸς τὴν Αὐστρίαν μικροπρεπῆ συμμαχίαν, ἀντιδραστικὴν δὲ τὴν δευτέραν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκφρασιν τῶν φιλελευθέρων ἐ-

θνικῶν φρονημάτων, καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐξάρτησιν ταύτης τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δεξιωτάτου κοινοβουλευτικοῦ ἀνδρὸς τοῦ Δεπρέτη, ὑψοκρίστησαν τὴν πλειονοψηφίαν καὶ ἡ συζήτησις ἐφαίνετο ἐξηντλημένη, ὅταν αἰφνης ἐξηγέρθη ζωηρότερα ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ βουλευτοῦ Μορέμα ζητήσαντος περιττὴν ψήφον ἐμπιστοσύνης ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως· ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, κατὰ συνέπειαν τοῦ λόγου τοῦ κ. Φόρτης ἡ συζήτησις ἔλαβε τὸν κομματικὸν χαρακτήρα· ὁ ἕτερος τῶν ἀρχηγῶν τῆς διαφωνούσης ἀριστερᾶς κ. Νικότερα ἔθεσε τὸ ζήτημα καθαρὸν ἐρωτῶν τὴν κυβέρνησιν : τί εἰσθε; εἰσθε ἐκ τῆς Ἀριστερᾶς ἢ ἐκ τῆς Δεξιᾶς; Ποία εἶναι ἡ δεξιὰ, ποία ἡ ἀριστερά; Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δεξιᾶς κ. Μιγγέτης ἐξεφώνησε λαμπρὸν λόγον, δι' οὗ ἐπεδοκίμαζε τὴν πολιτικὴν τοῦ Δεπρέτη καὶ διεκήρυσεν ὅτι θὰ τὸν ὑποστηρίξῃ—τὸν τέως ἀντίπαλον· σήμερον συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἀρχάς του, διότι εὐρίσκει ὅτι αὗται, *συμμορφούμεναι πρὸς τὴν ἐρεστώσαν πρόδοον*, δὲν ἀντιτίθενται κατὰ τῶν ἀρχῶν ἃς αἰετοτε ὑπεστήριζεν. Ὁ Δεπρέτης προσέθηκεν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὰς ἀρχαίας διαίρεσεις τῶν κομμάτων, ὅτι ἡ τοπογραφία τοῦ βουλευτηρίου δὲν διακρίνει τὰ κόμματα, ἀλλ' αἱ ἀρχαί· ταύτας οὐδέποτε ἠλλαξεν· ἂν ἄλλοι σήμερον τὰς παραδέχωνται, δὲν δύναται νὰ τὰς ἀπωθήσῃ. . . . Δυσχερὲς θὰ ἦτο ἂν ἐπειρώμην ν' ἀκολουθήσω ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς συζητήσεως καταλήγω εἰς τὸν λαμπρὸν λόγον τοῦ δημοκρατικοῦ Καβαλλόττη, ὅστις ἐπιτεθεὶς βιαίως καὶ μετ' ἀκαταγωνίστων ἐπιχειρημάτων κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἀποδείξας αὐτὴν *ἀντιδραστικὴν βασιλίσκουσαν*, κυτπὼν κυρίως τὴν Αὐστριακὴν συμμαχίαν συνεπέρανε διὰ τῆς ἐννοίας ταύτης : Εἴμεθα δημοκρατικοί, ἀλλὰ πρῶτον Ἰταλοί· ἐστὲ ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ἐστὲ Ἰταλοί· καὶ κατέληξεν εὐχόμενος ἵνα ἀπὸ τῆς σήμεως ταύτης ἀναστηθῶσι τὰ κόμματα.

— Παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Μειδίμα διᾶλθε διὰ τῶν χειλέων τοῦ Εἰσαγγελέως.

— Ἐχομεν τὴν ἐπιστολὴν τῆς νεάνιδος εἶπε.

— Μάλιστα, ἤξεύρω ὅτι ἔχετε ἐπιστολὴν τῆς Ἰωάννης Βαγιάν καὶ γνωρίζω τὸ περιεχόμενόν της· ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, γραμμὴν ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ μανίας, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρετηρία εἰς τὴν κατηγορίαν.

— Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τεκμήρια ἀποδεικνύοντα ὑπερκαρουντως ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἰσῆλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δυστυχούς νεάνιδος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ. Πρὶν ἢ σᾶς εἶπω τί ἐπιθυμῶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, δὲν εἶναι ἀνωφελές νὰ λάβῃτε πλήρεις πληροφορίες περὶ τοῦ δυστυχούς, ὑπὲρ οὗ ἐνδιαφέρομαι. Ἀρχομαι λοιπὸν λέγων εἰς ὑμᾶς ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἀθῶος.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν.

— Μάλιστα, κύριε, ἡ κατ' αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσα κατηγορία εἶναι ψευδής, ἐπεὶδὴ καὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀξιοθηρνήτου λάθους.

Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης ἀνέβη τὴν κλίμακα, εἰσῆλθε διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ δὲν διεδραμάτισε κατὰ τὸ νυκτερινὸν δράμα τὸ ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὸν πρόσωπον· τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον διεδραμάτισεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἦν πρόσωπον σωτήριον.

— Εἰς τὴν διαβεβαίωσίν σας, κύριε, δὲν θέλω νὰ ποιήσω κῆμμιαν ἀντίρρησιν. Ἀλλ' ἐγένετο ἀπόπειρα . . .

— Τὴν ὁποίαν δὲν παρεκολούθησεν ἡ ἐκτέλεσις.

— Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τοῦτο;

— Ὁ Λυκογιάννης, ὅταν θὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες, ὡς ἐγώ, εἶνε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ φυλακισμένου.

— Τέλος πάντων ἀξιοῖτε ὅτι ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶνε ὁ ἔνοχος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ ἀναγνωρίζετε ὅτι ὑπῆρξε τοῦλάχιστον ἐγκληματικὴ ἀπόπειρα;

— Ἀναγνωρίζω.

— Τίς λοιπὸν εἶνε τότε ὁ ἔνοχος;

— Μέχρι τοῦ νῦν, κύριε, ὁ ἀθῶος οὗτος εἶνε ἄγνωστος. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκ νέου ἐμεδίασε.

— Μάλιστα, εἶνε ἄγνωστος, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ· ἀλλ' ἐστὲ ἥσυχος, ἡμέραν τινα θὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομά του.

— Πῶς;

— Ἐχω μέσα διὰ τοῦτο, κύριε. Ἄλλως, ὅπως ἤδη εἶπον, ὁ Λυκογιάννης θὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἀμφίβολον.

— Ὁ θὰ ὁμιλήσῃ, κύριε, θὰ ὁμιλήσῃ! . . . Ἀλλ' ἀφώμεν κατὰ μέρος πρὸς τὸ παρὸν τὸν ἄγνωστον ἔνοχον.

"Αλλαι πληροφορίες ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἔλλειπousι· χθὲς ὑπελογίζετο ὅτι θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ ψηφοφορία· ἀπὸ ταύτης ἀναμένεται ἡ διάκρισις, ἀλλ' ἔσται ὀριστικὴ ἡ διάκρισις αὕτη; Οὐδεὶς τὸ συλλογίζεται. Ἐκ τῆς ὅλης συζητήσεως τοῦτο ἐξεδηλώθη ὀριστικὸν ὅτι αἱ τοσαῦται ἐν τῇ Βουλῇ ἀποχωρήσεις τείνουσι ν' ἀποτελέσωσι δύο χρώματα λίαν διακεκριμένα· τὸ συντηρητικόν, ἔχον ὡς πυρῆνα τὴν ἀρχαίαν δεξιάν, συντηρητικώτερον τῶν ἄλλων αὐτοῦ στοιχείων, καὶ τὸ φιλελευθέρον, ἔχον ὡς ἄκρον τὴν ἐσχάτην δημοκρατικὴν ἀριστεράν· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἀμέσως καὶ ἐν μιᾷ τῆς Βουλῆς συνεδριάσει· πρέπει νὰ ὀριμᾶσθαι ἀκόμη καλῶς· ὥστε πάντα τὰ συμβαίνοντα μέχρι τοῦ νῦν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπεισόδια τοῦ ἐπιτελομένου ἔργου τυγχάνουσιν.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἀναμένονται πληροφορίες περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς συζητήσεως· ταύτας θ' ἀναγγείλω ὑμῖν διὰ τῆς παρούσης.

Υ. Γ. Τὰ πρὸ στιγμῆς ἀφικθέντα ἐκ Ρώμης τηλεγραφήματα ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ πάντοτε ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ διαφορῶν προτάσεων ἡμερησίας διατάξεως· παρουσιάσθησαν μέχρι τοῦδε ὀκτώ, ἐξ ὧν τέσσαρες ἐναντίον τοῦ ὑπουργείου.

Α. Γ. Η.

ΤΥΧΑΙ ΚΑΙ ΚΡΕΜΟΤΣΑΚΙΣΜΑΤΑ

ΛΕΩΝΙΔΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Κατ' ἀνωτέραν διατχγὴν διαδιδασθεῖσαν εἰς τὴν καϊμακάμην Χαρταλιμῆς, ὁ χιλιάρχος τῆς ὑποδιοικήσεως μετέβη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς Τοῦζλα, ἵνα προσκαλέσῃ τὸν ἐν τῇ παρακειμένῃ μονῇ διαμένοντα Λεωνίδα Βούλγαρην, ὅπως μεταβῇ εἰς Χαρταλιμὴν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν κεντρι-

κὴν ἀστυνομίαν, ὅπου καταζητεῖται. Ὁ στρατιώτης, ὅστις ἐστάλη εἰς τὴν Μονήν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ προϊσταμένου του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι, ἐπειδὴ ὁ κ. Λεωνίδας Βούλγαρης εἶχε κρυβῆ φοβούμενος μὴ ἀπαγάγωσιν αὐτὸν δέσμιον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἐζήτουν νὰ ἀπαγάγωσι τὸν ὑπρέτην τοῦ καταζητουμένου, ὁ τελευταῖος οὗτος ἀποπειραθεὶς νὰ δραπετεύσῃ διὰ τοῦ παρθύρου κατεμωλωπίσθη εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει συλληφθεὶς ὠδηγήθη εἰς τὴν Χαρταλιμὴν, ὅπου καὶ διέμεινε τὴν νύκτα. Χθὲς ἐστάλη εἰς τὸ μπουτσεαριφλίκιον Χρυσουπόλεως καὶ ἐκεῖθεν ὠδηγήθη εἰς τὴν κεντρικὴν ἀστυνομίαν.

Ἐλέχθη ὅτι ὁ μὲν κ. Λεωνίδας Βούλγαρης ἐμελλε νὰ προσκληθῇ, ἵνα ἐξέλθῃ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, δύο δὲ ἄλλοι καλόγηροι ἀγιορεῖται ἵνα μεταβῶσιν εἰς Ἀθῶνα εἰς τὴν μονὴν αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ νεωτέρας πληροφορίας φαίνεται τὸ μέτρον τοῦτο ἐγκατελείφθη, τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως περιορισθείσης μόνον, ἵνα ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῇ Μονῇ Τοῦζλῶν διαμονὴν αὐτῶν. (Ἐκ τῆς Λύγης).

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

ΡΩΜΗ, 20 Μαΐου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως Νικότερα, εἰς βουλευτῆς ὑπουργικὸς ὑπέβαλε πρότασιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἥτις ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 348 κατὰ 9.

ΜΟΣΧΑ, αὐθιμερόν. Ὁ αὐτοκράτωρ, ἡ αὐτοκράτειρα, αἱ ἀκολουθαὶ των καὶ αἱ ξέναι πρεσβεῖαι ἀφίκοντο χθὲς εἰς Μόσχαν. Ἡ συρροὴ τῶν τε Ρώσων καὶ τῶν ξένων, τῶν ἐλθόντων ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὰς ἐορτάς τῆς στέψεως εἶνε μεγίστη. Οὐδὲν συνέβη.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ φωτισθῇ.

— Δὲν δύναται νὰ φωτισθῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῇ εἰπῶμεν. . . Ἰδοὺ ὁ ἔνοχος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε διαφώτισις λοιπὸν ὅταν ἐρχώμεθα νὰ διακηρύξωμεν εἰς αὐτὴν· ἐφυλακίσατε ἓνα ἀθῶον;

— Δυστυχῶς, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι οὐδεμίαν μοῦ παρουσιάζετε ἀποδείξιν τῆς μὴ ἐνοχῆς του· εἰσθε πεπεισμένοι, ἡ δὲ πεποιθησίς σας ἔχει βεβαίως ἀξίαν τινα, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεων.

— Ὁ Λυκογιάννης θὰ παράσχῃ ταύτας.

— Τὸ εὐχομαι, τὸ ἐπιθυμῶ. Ἐν τούτοις, κύριε, δύνασθε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ βασιζέτε τὴν πεποίθησίν σας;

— Τὸ παρελθὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀγρίου τοῦ δάσους τοῦ Μαρέιλ, αἱ ἡρώϊκά του πράξεις, εὐγλώττως διαμαρτύρονται κατὰ τῆς κατηγορίας. Δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ποίαν διαγωγὴν ἐδείξεν εἰς τινὰς περιστάσεις.

— Μάλιστα, γινώσκω ὅτι ἐξέτέλεσε πράξεις τινάς. . .

— Θαυμασίας, κύριε, μάλιστα δὲ ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ πράξεις αὗται προήλθον ἐξ ἀγριανθρώπου ὑπείκοντος εἰς μόνον τὰ ἐνστικτὰ του. Καὶ θὰ θεωρήσωσιν ἔνοχον τοιαύτης κτηνώδους πράξεως τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔσωσε παιδίον πνιγόμενον, ὅστις ἐφόνευσε λύκον ἀρπάσαντα ἄμνον, ὅστις ἀπέσπασεν ἀπὸ φρικώδη, βέβαιον θάνατον τὴν

δεσποινίδα Ἐριέττην Δεσιμαῖζ; Εἶνε οὗτος ἔνοχος ὅστις ἀγανακτήσας διότι εἶδε Πρῶσον ραπίζοντα τὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν, τὸν πατέρα τῆς Ἰωάννας, ἓνα γέροντα, ἀμέσως κατέδειξεν εἰς τὸν ὕβριστήν ὅτι ἡ πράξις του ἦτο μισητὴ καὶ ἀνάνδρος;

Ἰδοὺ γεγονότα, κύριε, συνηγοροῦντα ὑπὲρ αὐτοῦ! Ὁ δὲ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τῆς καρδίας δὲν δύναται νὰ ᾔνε κτήνος.

Μετέβην εἰς Μαρέιλ καὶ ἔκαμα καὶ ἐγὼ ἀνακρίσεις, αἱ δὲ πληροφορίες, κύριε, ἃς συνέλεξα ἐν τῇ χώρᾳ μεῖ ἐπεισαν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Λυκογιάννη. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ διαβεβαίωσίς μου δὲν ἀρκεῖ καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεων. Ὅταν ἐλθῇ ἡ στιγμή νὰ δοθῶσιν αἱ ἀποδείξεις αὗται εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐγὼ θὰ ἔχω αὐτάς, θὰ τὰς ἔχω! . . . Ἀς ἀφήσωμεν τὸν χρόνον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὅ,τι θέλω εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε, κύριε, νὰ φέρωμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὸν Λυκογιάννην εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν. Τί κάμνει; πῶς ἔχει;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶνε δυστυχῶς ὡς ἐπιθυμοῦμεν, ἀπῆντησε.

— Εἶνε ἀσθενής;

(Ἀκολουθεῖ)